

ÖTÉVESEN – NEM-AKART – SZÓLÓÉNEKESI PÁLYÁMAT. TELJES MAGYAR, ARANYSUJTÁSOS, VITÉZKÖTÉSES ÖLTÖZETBEN, ÁRVALÁNYHAJAS, NEMZETISZÍNSZALAGOS KALPAGBAN, CSIZMÁBAN DALLIKÁZTAM EL A „HUSZÁR GYEREK, HUSZÁR GYEREK, SZERETI A TÁNCOT” KEZDETŰ NÉPI DALT. A FÉRJÉT, HAJDÚ JÓSKA BÁCSIT VÉRBŐ, JÓ HUMORÚ, VÖRÖSBORT ÉS NŐKET SZERETŐ EMBERNEK LÁTTAM, MÁR KAMASZKORÚ MEGFIGYELŐKÉNT. LEHET, HOGY ÍRTAM MÁR ERRŐL. MIT NEM ÍRTAM ÉN MÁR MEG? A CSAVARÁSOKAT, AZ IGAZI KRIMIT. MERT AZ MÉG HÁTRA VAN.)

A Hajdú Jóska bácsi megpróbált megcsókolni, mondta a telefonba tegnap anyácskám. Lehet, hogy ő volt Apuka egyik besúgója! Nem gondolod?

A valóság, lám, már egyre kevésbé érdekel, ami nem túl hasznos egy dokumentumokra épülő regényben. Úgy bánok az elvtársakkal, ahogy akarok. Pontosabban: ahogy ők tették az apám ÉLETÉVEL. Amiből egy volt.

PoLiSz, 2013. május–június

Kántor Zsolt

A BOR METAFIZIKÁJA

Hamvas Béla-gramma

Gyülekeznek a méhek, darazsak,
a tavirózsa bibéibe gabalyodva.
A pók épp most hálózza be a zöld legyet.
Majd átsétál a cserje gallyaira, s az erdő hirtelen
kinyílik előtte, mint egy nyálkás, életteli száj.
Kiengedi fotocellái közül az éjszakát.
Rázúdítja a sötétet az üvegházra, de túlömlik
a verandán is, eléri a parkot, a folyóparti köveket,
a dűnéket, a lankákat, rátapad a fekete celofán
a sétányra, a háttámla nélküli, piros padokra.
Bevonja, mint a lakk, a búsongás, az estét.

Az elmúlt napot bárányfelhők fűjják ki magukból.
Kottafejek, hangvillák és bárányfelhődúcok az égen.
Kondenzcsíkokon tűnődik a Hold. Hogyan válnak köddé?
Isten elkap egy repülőgépet, mint egy legyet,
markában tartja, majd megkönyörül. Nem vágja földhöz.
Egyelőre kegyelmet gyakorol, bár keze felemelve van.
Majd rácsukja a pasztell csillagkupola fedelét
a fuvallatra, hogy langyos eső gyanánt bársonyszőnyeg
guruljon le a Mennyből, mint pergamen tekercs,
méz, gyanta és mohás kérgék szaga kíséri a rítust.

Megfürdik a dióhéjban egy szentjánosbogár, világít a háta,
akár egy pici zseblámpa a vonakodás dzsungelében.
A kisfiú is megjelenik, parittyával. Oda céloz a toronyból.
Arra a fölizzó, piciny pöttyre, aki éppen iszik.
Kérészéletű kérészek kertészkednek a hínárok között,
a felhők baglyokká változnak hirtelen, huhog a magasság,
kelepel a mélység, csattognak a kormoránok.
Fekete rigók hangja veri fel a néma csipkebokrokat,
s mintha lángolna és izegne-mozogna a félhomályban
az ige: vágynak, aki vágynak. Galambok röppennek fel.

A víztükörré fölmerészkednek az iszaplakók,
 az árvaszúnyogok, a suttogó lárvák s énekelni kezd
 a csend. A kisfiú megfeszíti a csúzli gumiját,
 csíkos kavics csobban a vízben, az idő kihagy,
 a bogár elröppen, az eső eláll, a cseppek plüss
 szövetét átítatja a tehetetlen szurok. A Hold kiszabadul
 a fogságból. Hangyák vonszolják a hídon az elalélt kiflivéget.
 Szóra bírják végre a titkot? Ki tudja? A Balaton vizére
 rácsukódik a laptop. Kéküveg nyár, sehol és többé soha!

Irodalmi Jelen, 2013/5.

Zsille Gábor

POSZÁTA

Augusztus fásult alkonya.
 Találgattam, miféle madár:
 pacsirta, tengelice, sármány
 szökdécsel biztos légtornászként
 egy ágon. Könyv mellett hevertem
 a réten, s azt hittem, a nyár már
 semmi újat nem hozhat nekem.

Majd visszaültem a kocsiba,
 indulnom kellett a csicsergő,
 búcsútól fanyar estben, a füst
 égájlra karcolt üzenete
 és a sóhajtozó kiserdő

felé, jobbra egy bicikliút
 s a fonnyadt kukoricás kísért,
 egy tücsök elzengett egy tercet
 a dúlt fűben – bennem élnek az
 illatok, a felbukkanása
 előtti mit sem sejtő percek.

A keszthelyi elágazásnál
 álldogált a buszmegállóban,
 azt mondta, úgy hívják: poszáta,
 bőrén a nyár elevensége,
 tarisznyájából kihallatszott
 egy feketerigó-szonáta.

Néhány kilométerrel arrébb
 kiszállt és eltűnt a tömegben –
 kalitkába zárt foglya lettem,
 futottam volna utána, de
 indulnom kellett a csicsergő,
 búcsútól fanyar szürkületben.